

tenarbejde, og det kan man ikke rigtig lave om på, for man kan jo ikke give folk fri fra arbejde, fordi de skal høre på politikere.

Så der er altså nogle ting, som man bare ikke kan lave om på, og sådan er det. Så kan vi jo godt snakke om at lave tilrettelæggelsen af arbejdet bedre herinde og i byråd, og hvor man ellers kan tale om det.

Til hr. Frank Dahlgaard: Nu ved jeg ikke, om de støjmålinger, som hr. Frank Dahlgaard refererer til, er fra børnehaver eller vuggestuer. Der er i hvert fald mere ro i vuggestuer, end der er i børnehaver. Men i stedet for bare at sætte sig ned med hænderne i skødet kunne man jo gøre noget ved det. Og det er jo det, opgaven går ud på: at sikre sig, at man får nogle bedre daginstitutioner, at der bliver større lokaler, mere kvadratmeterplads og, som jeg siger, et bedre, mere stabilt og veluddannet personale. Jamen så er det dér, man skal sætte ind i stedet for blot at jævne vuggestuerne med jorden, for det løser ikke nogen problemer.

Og jeg bliver nødt til at stille modspørgsmålet: Hvordan vil hr. Frank Dahlgaard så finansiere, at kvinderne skal gå hjemme? Skal familierne selv det?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg er jo næsten i chok. At høre den konservative ordfører her tale, er nøjagtig som at høre en socialdemokrat eller en SF'er. Det er en hyldest til institutionerne, og hvad skal man ellers gøre, bliver der spurgt. Og nok er der sygdom, og nok er der støj, men det må ungerne leve med, for nu skal vi have ligestilling. Det var sådan, det skulle udlægges.

Er det virkelig konservativ politik, at børnene skal være de uskyldige ofre for ligestillingen? Eller er der andre former for ligestilling, hvor det ikke går ud på, at kvinder på alle områder og hele tiden gennem alle faser af deres liv skal lege mænd på mændenes præmisser, men hvor det måske kan ske på andre måder, som er menneskevenlige, og som tager hensyn til små børns trivsel og sætter børnenes tarv og børnenes behov før de voksnes?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Til hr. Frank Dahlgaard: Det er jo næsten provokation for provokationens skyld, sådan bliver jeg nødt til at opfatte hr. Frank Dahlgaard: Bør-

nene som de uskyldige ofre for ligestilling; kvinderne skal lege mænd.

Jeg vil sige til hr. Frank Dahlgaard, at unge mødre godt ved, hvad der er godt for deres børn. De kunne da ikke finde på at mishandle dem. Det bliver man nødt til at tro på. Jeg tror på det personlige ansvar, at det enkelte menneske er i stand til at tage ansvar for sig selv og sin familie. Det er en slem hån, hr. Frank Dahlgaard gør sig skyldig i her imod de unge familier, der sikrer, at deres børn har et godt liv.

Og det er ikke noget med, at de børn er i institution 7-8 timer hver dag. Langt de fleste prøver at tilrettelægge det, således at der er en fridag en gang om ugen, eller at timetallet bliver kortere. Og de, der er der så længe, trives såmænd nok også. Det skal nok gå, vil jeg sige til hr. Frank Dahlgaard, for ellers gjorde forældrene noget ved det.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Fru Anni Svanholt som ordfører.

Anni Svanholt (SF):

Regeringen har fremlagt sin redegørelse om ligestilling. Den hedder: »Ligestilling – en forudsætning for velfærd, bæredygtighed og demokrati«.

I SF er vi enige i den holdning, der kommer til udtryk, når regeringen skriver, at ligestilling er en forudsætning for velfærd, bæredygtighed og demokrati. Derfor mener vi også, at det er et demokratisk problem, at vi stadig er meget langt fra ligestilling i vort samfund.

Mange oplever det i dagligdagen, og enhver kan konstatere det ved at studere statistikken. Vi er altså ikke nået så langt med ligestilling i Danmark, som nogle måske går og tror. Vi kan desværre fortsat konstatere, at selv på samme uddannelsesniveau har kvinder lavere indkomster end mænd, langt højere arbejdsløshed, langt færre ledende stillinger, underrepræsentation i beslutningsprocesserne, en større arbejdsindsats i hjemmene.

Det er kvinderne, der tager orlov og går på deltid for at passe børn og hjem. Og på pensionsområdet er der tydelig forskel mellem mænds og kvinders indkomst, blot for at nævne en række af de områder, hvor virkeligheden ikke lever op til vores intentioner og vores holdninger om det ligestillede samfund.

Derfor havde vi også i SF forventet, at regeringen havde fremlagt en mere ambitiøs perspektiv- og handlingsplan 2001. Men det er nogle